

ct

Tu i jo

de
Roger Simeon

(fragment en català)

Acte 1r i únic

Una cambra semi-il·luminada.

Les 7 de la tarda.

La llum del capvespre es filtra per l'esqueixada cortina.

Un sofà de pell verda gastada encarant al públic, una taula quadrada amb dues cadires desaparellades i moltíssimes caixes de sabates conformen tot el mobiliari. Les caixes són multi-colores, diverses en tamany i textures. Totes estan buides però perfectament, mil·limètricament i cromàtica —seguint l'escala inversa de l'arc de Sant Martí— apilades contra unes invisibles parets.

[Una DONA d'avançada edat dormiteja incòmode en el sofà. Porta un pijama desgastat d'una talla equivocada i es tapa, ara i adés, amb una esqueixalada manta de quadres]

La porta s'obre.

[Arriba un HOME d'una edat també avançada carregat en excés amb caixes de sabates. Les desa, delicadament i precís, damunt la taula i s'asseu en una cadira, d'esquenes a la DONA qui, tan bon punt ha sentit la porta, s'ha cobert el cap amb la manta. La roba de l'HOME resulta, també, incoherent. Es canvia les ulleres de feixuga muntura i forta graduació per unes de més gruixudes encara i comença a analitzar, minuciosament i una per una, les caixes que portava. El procés és rutinari, constant i metòdic. Les sospesa, n'analitza el material, en cataloga el contingut, n'examina els colors i les talles de les sabates que albergaren i les distribueix, estudiadament, damunt la taula]

[L'acció transcorre en silenci durant una llarga estona]

DONA

[De sobte i amb una veu cansada i totalment resignada però sense moure's ni treure el cap de sota la manta] Espero que no hagi portat més caixotes de les teves...

[Llarg silenci]

DONA

[Amb el cap encara sota la manta i parlant en un lleuger xiuxiueig, com d'esma i sense aturar-se a prendre aire] ...caixes per aquí caixes per allà caixes damunt la nevera caixes sota el llit caixes davant la porta caixes en el lavabo caixes enmig del pas...

[Silenci. Ell no respon, continua analitzant la primera caixa en comptes. El mateix detallat estudi es realitzarà amb totes les caixes mentre duri l'obra]

DONA

[Traient el cap lleugerament de sota la manta: només fins al nas] Però dius que ja no en portaràs més, oi?

HOME

[Indiferent, sense aturar el seu minuciós estudi] No.

DONA

[torna a cobrir-se la cara amb la manta i es remou lleugerament en el sofà buscant una postura més còmode] Millor perquè avui estic molt cansada: els dimarts m'atordeixen.

HOME

[Agafant un bolígraf i anotant les dades d'una caixa en una feixuga llibreta] Avui és divendres...

DONA

Doncs pitjor encara.

HOME

[Amb el mateix to d'indiferència d'abans] Ahir érem dimarts... *[lentament, com si obrís el cofre d'un amagat tresor, obre la tapa de la caixa i en flaire l'interior sorollosament]* ... i demà dilluns una altra vegada...

DONA

Els dies passen molt ràpidament... *[descobrint-se la cara del tot i mirant endavant amb angoixa]* Però els minuts!

HOME

[Amb tota la cara dins la caixa de sabates i esnifant encara amb més rebombori] Què passa amb els minuts? Que ens ataquen? *[foragitant-los amb les mans però sense treure la cara de dins la caixa]* On són? On són?

DONA

[Asseient-se en el sofà, alçant la veu oi assenyalant a tort i a dret] Aquí! I aquí! I aquí! I aquí! I aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí! I... *[mirant les caixes de la paret]* I allà! Sí... guardes els minuts dintre les teves maleïdes caixotes! No en portis més! Ja en tinc masses de minuts per matar... no en portaràs més, oi que no?

HOME

[Traient el cap de la caixa amb la vista perduda com en èxtasi] No... mai més... ara ja en tinc prou.

DONA

[Mirant encara les caixes amb rancúnia] Prou per què?

HOME

Per anar passant el temps.

DONA

[Tornant a estirar-se al sofà] Però... però el temps... no passa. Són els dies els que fugen... però no el temps... *[amb veu cansada i mig endormiscada]* aquesta és la nostra condemna... aquest és el nostre càstig per voler viure tants anys...

HOME

[Sobresaltat i mirant a la porta com si hagués sentit un soroll que no ha existit] Truquen a la porta.

DONA

[Sense immutar-se] Deuen voler alguna cosa.

HOME

[Alterat, mirant les caixes amb preocupació] Però jo... ara... jo ara estic molt enfeinat... no puc pas...

DONA

Ja tornaran si volen res... *[tapant-se novament la cara amb la manta]* quan hi hagi algú a casa.

HOME

Però no paren d'insistir... que no sents com tronen els cops que donen?

DONA

[Traient només l'orella per sota la manta] Doncs jo no sento pas res... *[tornant-la a tapar]* però segur que hi ha algú... sempre vénen en el pitjor moment... *[alçant la veu des de sota la manta]* Que no ho veieu que ara no ens va bé! Però que no ho sabeu que ara no hi som i que encara que hi fóssim estem massa enfeinats per atendreus?

HOME

Però... però... i si... i si... per què no obres?

DONA

Perquè ara estic dormint i no m'agrada caminar en somnis... de petita ho feia sempre i em despertava cada dia en un lloc diferent... un dia fins i tot em vaig despertar al teu llit... tan de bo m'haguessin lligat al meu de llit!